

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1727/2015
03.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Додиг, адвокат из ..., против тужених Републике Србије – Министарство правде и РГЗ Београд – Служба за катастар непокретности Нови Сад, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, ради поништаја укњижбе и накнаде штете, одучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 682/14 од 11.12.2014. године, у седници већа одржаној 03.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 682/14 од 11.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 65/2010 од 28.11.2013. године одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди апсолутна ништавост уговора о зајму – споразума број И 3334/01 од 28.12.2001. године Општинског суда у Новом Саду који је противан одредби члана 103. ЗОО и принудним прописима, те као такав не може да производи правно дејство; да се поништи решење Општинског суда у Новом Саду ДН 563/02 од 02.12.2002. године о конституисању заложног права које као такво апсолутно ништаво и не може да производи правно дејство, да се поништи решење тужене Републике Србије – РГЗ Београд – СКН Нови Сад број 952/02-11846Ц и 952-02-983/06Ж од 21.02.2007. године којим се укњижује као власник некретнина на парцелама број ... и ... у ЛН број ... КО ... ВВ, које као такво апсолутно ништаво не може да производи правно дејство; да се обавезе тужена Република Србија – Министарство Правде и РГЗ Београд да тужиоцима на име накнаде материјалне штете сходно члану 154. и 155. а у вези члана 172. ЗОО исплати на име накнаде материјалне штете износ од 4.000.000,00 динара који износ су услед уцене и принуде радњама тужене тужиоци исплатили ВВ за откуп своје некретнине са законском затезном каматом која ће се рачунати почев од 01.06.2012. године када је штета и наступила сходно члану 186. ЗОО па све до дана исплате; да се обавезе

тужена Република Србија – Министарство Правде и РГЗ Београд да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених психичких патњи и болова у виду страха сходно члану 200. ЗОО у вези са чланом 172. ЗОО исплати сваком од по 3.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате; да се обавеже тужена Република Србија – Министарство Правде и РГЗ Београд да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене психичке патње и болове у виду битно нарушеног угледа и части сходно члану 200. ЗОО у вези са чланом 172. ЗОО исплати сваком од по 4.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате, те да се обавеже тужена Република Србија – Министарство Правде и РГЗ Београд да им исплати трошкове поступка сходно члану 149. и 150. ЗПП са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Тужиоци су ослобођени плаћања судских такси у овој правној ствари.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 682/14 од 11.12.2014. године, ставом првим изреке, жалбу тужилаца одбио и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено преко пуномоћника изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. истог члана на коју се ревизијом указује, јер побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је 28.12.2001. године закључен уговор о зајму између ВВ као зајмодавца и овде тужилаца, као зајмопримаца. У извршном предмету пред Општинским судом у Новом Саду И 3334/01 од 28.12.2001. године сачињен је записник ради споразумног заснивања заложног права којим су се потписници наведеног уговора сагласили да се потраживање повериоца – ВВ обезбеди заснивањем заложног права на непокретности у власништву АА. Решењем истог суда И 2002/03 од 09.08.2004. године у предмету ради наплате јавном продајом, утврђено је да је поверилац као купац понудио највећу цену за предметну непокретност. Решењем од 07.10.2004. године та непокретност је предата купцу, а РГЗ Служби за катастар непокретности је наложено да укњижи право власништва у корист повериоца на предметној непокретности. Тужиоци су као закупци 08.12.2004. године закључили уговор о закупу са ВВ као закуподавцем, а предмет овог уговора је била

непокретност коју је он преузео на основу решења од 07.10.2004. године. Решењем Општинског суда у Новом Саду од 23.12.2005. године је констатовано да је поверилац намирио своје потраживање према дужницима и да се обуставља извршни поступак према њима, те је наложено Служби за катастар непокретности брисање забележбе јавне продаје уписане по решењу о извршењу од 20.10.2003. године и у складу с тим је донето решење од 21.02.2007. године којим се дозвољава брисање заложног права јер су се стекли услови из одредбе члана 50. тачка 2. Закона о хипотеци. Утврђено је и да је решењем ДН 563/2002 од 02.12.2002. године одбијен захтев Општинског суда у Новом Саду И 3334/2001 ради уписа у земљишне књиге споразумног заснивања заложног права на предметној непокретности тужилаца јер суд од 25.01.2002. године више није надлежан да врши ове уписе већ је за то искључиво надлежна РГЗ Служба за катастар непокретности Нови Сад. Осим тога, правноснажном пресудом Општинског суда у Новом Саду П 4991/2007 од 22.09.2009. године одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили утврђење ништавости споразума о заснивању заложног права на непокретности од 28.12.2001. године и накнаду штете.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су, као неоснован, одбили тужбени захтев.

Из чињеничног утврђења произлази да су тужиоци са ВВ закључили спорни уговор о зајму и у складу с њим споразумно заснивање заложног права, а који производе правно дејство између њих. Следом реченог, правилан је закључак нижестепеног суда да се питање постојања и пуноважности уговора може расправити само уз учешће у парници свих уговорних страна, као нужних и јединствених супарничара (члан 211. ЗПП), а тужбом у овој парници није обухваћен и ВВ, као зајмодавац из тог уговора.

Према општем правилу о терету доказивања у смислу члана 223. Закона о парничном поступку, ко шта тврди, коме шта иде у прилог, дужан је то и да докаже. Странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице, а суд одлуку о основаности тужбеног захтева доноси на основу предложених чињеница и доказа. Како тужиоци нису пружили доказ да им је неправилним и незаконитим радом органа тужене Републике Србије повређено неко право, то је и у том делу неоснован њихов захтев јер нису доказали постојање основа за одговорност тужене Републике Србије за евентуалну штету коју им је проузроковао њен орган. Неправилним радом органа за који одговара тужена, у смислу члана 172. ЗОО сматра се чињење или нечињење противно уобичајеном и прописаном начину обављања делатности која штети праву или интересима трећег лица, а незаконитим радом службеног лица или органа сматра се поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени. Стога наводи о погрешној примени материјалног права нису основани.

Наводима тужилаца у ревизији се не доводи у сумњу правилност правног закључивања и пресуђење у овом спору. Овакви наводи су везани

углавном за оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, што не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 398. став 2. ЗПП, па не може бити ни предмет посебног разматрања ревизијског суда у разлозима ове пресуде.

Из наведених разлога је одлучено као у изреци на основу процесног овлашћења из члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, будући да се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**